

אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדותא דמלכא קדישא.
 אתקינו סעודתא דמלכא. דא היא סעודתא דעתיקא קדישא, ונשיר
 אנפין וחקל תפוחין קדישין אתין לסעדא בהדיה:

א סדר לסעודתא, בצפרא דשבתא, וצומין בה השקא, עתיקא קדישא.
 ו הוריה ישרי בה, בקדושא רבא, ובחמרא טבא, דביה תחדי בפשא.
 ו שדר לן שופריה, ונחזי ביקריה, ונחזי לן סתריה, דאתמר בלתישא.
 ו גלה לן טעמי דבתריסר נחמי, דאינון את בשמיה, כסילא וקלישא.
 ו רוקא דלעילא, דביה חיי ללא, ויתרבי חילא, ומסך עד רישא.
 ו דו חזדי סקלא, בדבור ובקלא, ומללו מלה, מתיקא קדובשא.
 ו דם רבון עלמין, במילין סתימין, תגליון סתגמין, דתימרון חדושא.
 ו לעטר פחורא, בקנא נקרא, עמיקא וטמירא, ולא מלתא אנשא.
 ו אליו מליא, יהון לרשיעיא, וממן מאן שריא, תלא שהוא שמשא.
 ו בו ימיר יסגי, לעילא מן ברגיה, ויסב בת זוגיה, דתנת פרישא.

(סי) יהנה וברוך צורי, ביהנה תתהלל בפשי, כי יהנה יאיר נרי, בהלו גרו עלי ראשי.
 יהנה רעי לא אחקסר, על מי מנוחות ינהלני, נוהן לחם לקל בשר, לחם חוקי
 סקריפני.

יהי רצון מלפניך, אמה אלהי קדושי, מערוך לפני שולחנך, מושון בשמן ראשי.
 מי יתן מנוחתך, לפני ארון השלום, והיתה שלמה משמי, חיים ומשלוים.

ישלח מלאכיו לפני, ללוותי לנה, בכוס ישועות אשא פני, מנת כוסי רונה.
 צמחא בפשי אל יהנה, ומלא שובע אסמי, אל הקרים אשא עיני, כהלל ולא כשמאי.
 חדות ימים ושנות עולמים, עורה כבודי עורה, ועל ראשי יהיו תמים, גר מצוח
 ואור תורה.

קומה יהנה לפניך, אמה נארוך ענה, קחנא אל את ברכתי, ומחזק סגו חונך.
 מומור לנוד יהנה רעי לא אחקסר, בגאות דשא כרביצני, על מי מנוחות
 ינהלני, בפשי שובב, נחני במעגלי אדך למען שמו, גם פי אלך בגיא צלקות
 לא איךא רע, כי אמה עמדי, שרבו ומשענתך חמה, ינהמיני, מערך לפני שלטון
 נגד צוררי, דשנת בשמן ראשי, כוסי רונה, אך טוב וחסד ירדמוני על ימי סני,
 ושבתי בבית יהנה לארך ימים.

אם תשיב משבת רגלה, עשות חפציה ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש
 יהנה ספקד וכפדתו מעשות דרכיה סמאז חפצה ודבר דבר: או תתענג על
 יהנה והרפכתיה על פתחי ארץ והאבלתיך בהלל יעלב אביך כי פי יהנה דבר:

ושמרו בני-ישראל את-השבת לעשות את-השבת לדרתם ברית עולם:
 ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם כי-ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת-
 הארץ וביום השביעי שבת וינחש:

זכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים עבד ועשית כל מלאכתך. ויום
 השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אמה ובגדך ובתך עבדך ואמתך
 ובהמתך וגרך אשר בשעריך: כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ
 את הים ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי

על בן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו:

סברי מרגן ורבנן ורבתי:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם בורא פרי
 הגפן:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו
 וצננו על נטילת ידים:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם המוציא לחם
 מן הארץ:

זמירות ותשבחות

ברוך אדני יום יום, יעמס-לנו ישע ופדיום, ובשמו נגיל
 כל-היום, ובישועתו נרים ראש עליון, כי הוא מעוז לדל ומחסה
 לאביון: שבטי יה לישראל עדות, בצרתם לו צר בסבלות ובעבודות,
 בלבנת הספיר הראם עו ידיות, ונגלה להעלותם מעמק בר
 נדות, כי-עם יהוה החסד והרחבה עמו פדות: מה-יקר חסדו בצלו
 לגונגמו. בגלות בקלה שלח למעגמו, להוריד בריחים נמנה בנימו,

ניהגם לרחמים לפני שובימו, פי לא-יטוש יהנה את-עמו בעבור
 הגדול שמו: עילם שח פסאו להציל ידידיו, להעביר משם מאנני
 מורדיו, מעבר בשלח פדה את-עבדיו, קרן לעמו ירים תהלה
 לכל-חסידי, פי אם-הוגה ורחם כרב חסדיו: וצפיר הענים
 הגדיל עצומיו, וגם תזות ארבע עלו למרומיו ובלבם דמו להשחית
 את-רחומיו, על-ידי כהניו מגר מתקוממיו. חסדי יהנה פי לא תמנו,
 פי לא כלו רחמיו: נסגרתי לאדום ביד רעי מדני, שבכל יום
 ניום ממלאים כרשם מעדני, עזרתו עמי לסמוך את אדני, ולא
 נטשתי כל ימי עדני, פי לא יזנח לעולם אדני: כבואו מאדום
 חמוץ בגדים, זבח לו בבצרה וטבח לו בבוגדים, וניו נצחם מלבושיו
 להאדים, בכחו הגדול יבצר רוח נגידים, הגה ברנחו תקשה ביום
 קדים: ראוחו פי כן אדומי העוצר, יחשב-לו בצרה תקלוט כבצרה,
 ומלאך כאדם בתוכה יצרה, ומזיד פשוגג במקלט יעצר, אהבו
 את-יהנה כל-חסידי אמונים נצר: יצנה צור חסדו קהלותיו
 לקבץ. מארבע רוחות עדי להקבץ, ובהר מרום הרים אותנו
 להרביץ. ואתנו ישוב נדחים קובץ, ישיב לא נאמר פי-אם ושב
 וקבץ:

ברוך הוא אלהינו, אשר טוב גמלנו, כרחמיו וכרב חסדיו
 הגדיל לנו, אלה וכאלה יוסף עמנו, להגדיל שמו הגדול הגבור
 והנורא שנקרא עלינו: ברוך הוא אלהינו שבכאנו לכבודו, להללו
 ולשבחו ולספר הודו, מפל-אם גבר עלינו חסדו, לכן בכל-לב
 ובכל-גפש ובכל-מאוד נמליכו ונניחודו: שהשלוש שלו ישם עלינו
 ברכה ושלוש, משמאל ומימין על ישראל שלום, הרחמן הוא יברך
 את-עמו בשלוש, ויזפו לראות בנים וכני בנים עושקים בתורה
 ומצות, על ישראל שלום, יועץ אל גבור אבי-עד שר-שלוש:

זמירות ותשבחות

ברוך אל עליון אשר נתן מנוחה לנפשנו סדיון משאת ואנחה והוא ירוש
לציון עיר הנדחה עד אנה תוגיון נפש נאנחה: השמר שבת הבן עם הפת
לאל ירצו קמנחה על-מתבת:

רכב בערבות מלך עולמים את-עמו לשבת און בעעמים קמאכלות ערבות
במיני מטעמים קמלבושי כבוד ובה משפחה: השומר

ואשרי כל-חוכה לתשלומי קפל מאת כל סוכה שכן בערפל נחלה לו יוקה
קהר ובשפל נחלה ומנוחה בשמש לו זרחה: השומר

כל-שמר שבת פרת מחללו הן הכשר חבת קרש גורלו ואם יצא חובת היום
אשרי לו לאל ארון מחוללו מנחה היא שלוחה: השומר

חמדת הקמים קראו אלי צור ואשרי לתמימים אם יהיה נצור קתר הלומים
על ראשם יצור צור העולמים רוחו בס נחה: השומר

נכור את-יום השבת לקדשו קרנו כי נבחה נור על-ראשו על-כן יתן האדם
לנפשו ענג וגם שמחה בהם למשחה: השומר

קרש היא לכם שבת המלכה אל-חוף בתיכם להניח ברכה בכל-מושבתים
לא תעשו מלאכה בניכם ובנותים עבד וגם שפחה: השמר שבת הבן עם
הבת לאל ירצו קמנחה על-מתבת:

יום זה מקבד מכל-ימים כי בו שבת צור עולמים:

ששח ימים תעשה מלאכה ויום השביעי לא תעשה בו מלאכה
כי כל עשה ששת ימים: יום זה

ראשון הוא למקראי קדש יום שפחון שבת קרש על פן כל-איש ביינו יקדש
על שתי לחם יבצעו תמימים: יום זה

אכל משמנים שחה ממחקים כי אל יתן לכל בו דבקים כגד לקבוא לחם חקים
בשר ודגים וכל-מטעמים: יום זה

לא תחסר כל בו ואבלת ושבעת וברכת את-יהוה אלהיה אשר אטבת כי ברך
מכל-העמים: יום זה

השמים מספרים כבודו וגם הארץ מלצה חסדו ראו כל-אלה עשחה ידו כי
הוא הצור פעלו תמים: יום זה

צור משלו אכלנו ברכו אמוני שבענו והותרנו כדבר יהוה:

הן את-עולמו רוענו אבינו אכלנו את-לחמו ויינו שתינו על-כן נודה לשמו
ונחללו בפינו אמרנו וענינו אין-קדוש פיהוה: צור

בשיר וקול חודה נברך אלהינו על ארץ חמדה שהנחיל לאבותינו מזון ואינה
השביע לנפשנו חסדו גבר עלינו ואמת יהוה: צור